

77 - 485β

1788. Παρά τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης ἐχορηγήθη διαζύγιον τὴν 14 Ἰουνίου πρὸς γυναῖκα, ἥς ὁ σύζυγος ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἦτο ἄφαντος, στρατευθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη διὰ μαρτύρων, ὅτι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὐδεμίαν ἔδωσεν εἶδῃσιν, ἐν 275β, ἀριθ. 92.

78 - 493a

1790. Ἀπόφασις τοῦ κριτηρίου Σύρου ἀπὸ 13 Νοεμβρίου, ἐν 110β, σ. 403 - 404.

Κρίνεται τὸ προβαλλόμενον δικαίωμα προτιμήσεως παρὰ τινος συγγενοῦς τοῦ πωλητοῦ, δι' ἐκποιηθὲν παρ' αὐτοῦ ἀκίνητον. Προκύπτει ὅτι ἡ πώλησις ἀκινήτου δὲν ἦτο ἄκυρος, ἀλλὰ διαρρηκτὴ. Ἐπίσης, ὅτι «...ἐπιάσαμε τὸ καπίτουλο ὅπου ἔχομε ἐκ παλαιόθες, διὰ ὅλη τὴν Κωνσταντινούπολιν, περὶ ἀπάνω εἰς αὐτὴ τὴν διαφορὰ τῶν ξενιτεμένων, ποὺ λείποντε ἀπὸ τοῦ τόπου, τὸ τί λογιῆς ἀκολουθῇ καὶ ἔχοντε τὴν προσσιμιὰ τῶνε. Πόσοι καὶ ποιοὶ καὶ ἔχοντε τὴν προσσιμιὰ καὶ τοὺς ἀβελήσαν. Τ' ὅποιο μᾶς καπίτουλο ξεδιαλύνει καὶ λέγει, πὼς ὄντας πουληθῇ κανένα πράγμα ἀκίνητο, οἱ ξενιτεμένοι καὶ ἔχοντε ἕνα χρόνον διορία, περὶ καὶ τῶν μηνῶνε, καὶ τὸ μαθαίνοντε. Καὶ τὸ ὅμοιο καπίτουλο ξεδιαλύνει καὶ χρεώνει, ὅτι οἱ δικοὶ τοῦ πουλημένου πράγματος καὶ ἔχουσι χρέος καὶ τῶνε μηνῶνε, ἀφοῦ πουληθῇ τὸ πράγμα, ὡς ἕνα χρόνον. Καὶ περὶ αὐτὸν ὁ χρόνος, ἢ τῶνε μηνῶσανε ἢ δὲν τῶνε μηνῶσανε, καὶ μὴν ἔχοντε πλεόκαμμιὰ πρετεντζιόνε τῆς προσσιμιᾶς καὶ τὸ πράγμα καὶ εἶναι καλὰ πουλημένο, ἀπάνω στὸν ἀγοραστή...».

79 - 494a

1791. Ἀπόφασις ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου Προεστώτων τῆς νήσου Σύρου, ἐπέχουσα θέσιν ἐρμηνευτικῆς πράξεως ἐθίμων, ἐπὶ τοῦ θέματος ὀφειλῶν ὑπ' ἐνέχυρον, ἐν 110β, σ. 404 - 405.

«Διὰ ταῦ παρόντος μᾶς φανεροῦ γραμμάτου δίνομε ἄσφαλη μαρτυρία διὰ ὅλους ἐκείνους τῶν ὁποίων ἀγγίζει ἢ καὶ ὅπου ἡμπορεῖ καὶ τῶν ἀκολουθήσῃ καὶ λέμεν, ὅτι εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπου τῶνε ἀκολούθησεν χρέος, μετὰ τὸ καὶ ἐδάνεισαν ἄσπρα μετὰ ὁμολογίης καὶ μὴν ἔχοντας καὶ πληρώσουν τὸ χρέος τῶνε, ἐγινούντανε κουραμᾶς μετὰ ράτα (= διανομὴ ἐντὸς προθεσμίας) εἰς ὅλο τῶνε τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε καὶ τὸ ἐπαίοντανε ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου τῶν εἴχασιν δανείσει

μὲ ὁμολογίες καὶ νιτερέσσο διάφορον, ὁ καθ' ἓνας κατὰ τὸν ἀριθμὸ τῆς ὁμολογίας του καὶ καθὼς ἤθελε τὸν ἀγγίζει ἀπάνω στὴ ράτα ὅπου ἤθελεν γίνει. Ἀμὴ ξεδιαλύζομε πὼς ὄντας ἤθελε τύχει καὶ ἐκεῖνος ὁ ντεμπιτάρης (= ὀφειλέτης) τοῦ ὁποίου τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε ἐγινούντανε κουραμᾶς ἀπάνω στὶς ὁμολογίες ὅπου ἐχρώστα, ἤθελεν τύχει, λέμεν, αὐτὸς νὰ ἔχη καὶ νὰ βαστᾷ στὸ χέρι του ἓναν ἀμανάτι (ἐν προκειμένῳ, ὄχι ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην, ἀλλ' ἀποδειξιν τοῦ δανείου), μίαν θύμησην, ὅπου νὰ τοῦναι δοσμένη δίχως νιτερέσσο διάφορον, αὐτὸ ἔχει νὰ βιαίνῃ (= βγαίνῃ) λίμπερο, τὸ πρῶτο καὶ γερό, ὅσον εἶναι, ἀπὸ ὅλο του τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε, δίχως νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ ράτα, ὡς καθὼς ἐδῶ στὸ νησί μας ἀκόμα δὲν ἐστάθηκε, μήτε ἔγινε, εἰς ἄσπρα ὅπου δὲν ἐδανείστησαν μὲ νιτερέσσο διάφορον καὶ ἦτονε γιὰ ἀμανάτι ἢ κομεσσιόνα δὲν τῶνε ἀκλουθοῦσαν ράτα. Τοῦτο ἀποφασίζομε καὶ δίδομε τὸ παρὸν γραμμένο εἰς διαφέντεψιν εἰς τὸν κάθε ἓναν ὅπου θέλει τύχει...».

80 - 494β

1791. Ἀπόφασις Ἐπιτρόπων καὶ Προεστώτων τῆς Κοινότητος Σύρου, ἀπὸ 15 Ἰουλίου, προσδιόριζουσα τὴν ἔκτασιν τῆς ἐξουσίας τῶν Ἐπισκόπων πρὸς ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἐν 110β, σ. 406 - 407.

«... ἡ γνώμη καὶ τὸ τέλος τὸσον τῶν προλεγομένων προγόνων μας ὅσον καὶ ἡ ἐδική μας, κατὰ τὸ παρὸν, ἐστάθη πάντα νὰ διορίσωμεν διὰ μερικὸν καὶ μόνον κοιτὴ τὸν ἐκλαμπρότατο Ἐπίσκοπο τοῦ Νησιοῦ μας, ὁ ὁποῖος νὰ ἐξετάζη, νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφασίζῃ ὅ,τι διαλαμβάνουσι τὰ ἴδια τὰ τεσταμέντα καὶ προιχοχάρτια κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ συνήθεια τοῦ τόπου μας καὶ ἐτοῦτο μὲ τέλος νὰ μὴν τρέξουσι ζημιές καὶ ἐξοδες ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ὅπου ἐγκαλιοῦνται, ὡς καθὼς ἐτύχαινε, ἂν ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη ἐμποροῦσε νὰ συντρέξῃ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο μας, εἰς ἄλλους κοιτάδες... Καὶ ὅποιαν ἄλλη ἀπόφασις θέλει εὑρεθῇ, ἡ ὁποία νὰ εἶναι μάλιστα ἐναντία εἰς τὰ συνήθεια καὶ καπίτουλα τοῦ τόπου μας, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκρίνασι ὡς τώρα οἱ ... Ἐπίσκοποι, ἀπάνω εἰς κοσμικὰς ὑποθέσεις, ὡς ἄνωθεν, νὰ γροικένται νοῦλα καὶ ἀνωφέλεφτη καὶ ὥσάν νὰ μὴν ἦτο δοσμένη...».

81 - 526β

1796. Συνεταιρικὸν δύο ἱατρῶν ἐν Λάρνακι Κύπρου, δεκαετοῦς διαρκείας, περὶ διανομῆς ἐξ ἴσου τῶν ἀμοιβῶν των, ὡς καὶ τῶν δαπανῶν διὰ φάρμακα, ἐν Κυπ. Χρ. 7 (1930), σ. 231 - 232.